

собствения капитал не се възстановяват през Отчета за всеобхватния доход. Тестването за обезценка за търговските вземания е описано в бележка 2.9.

2.8. Материални запаси

Материалните запаси са представени по по-ниската от себестойност и нетна реализуема стойност. Стойността на изразходваните материали се определя по метода среднопретеглена цена. Себестойността на стоките включва разходи за дизайн, суровини, пряк труд, други преки разходи и разпределени общи разходи /базирани на нормалния капацитет/. Тя не включва разходи по заеми. Нетната реализуема стойност е преценената продажна цена при обичаен ход на бизнеса минус приложимите разходи по продажбите.

2.9. Търговски и други вземания

Търговските вземания първоначално се признават по справедлива стойност и последващо се оценяват по амортизирана стойност, като се използва метода на ефективната лихва, минус провизиите за обезценка. Провизия за обезценка на търговски вземания се установява, когато има обективни доказателства, че дружеството няма да може да събере всички дължими суми по оригиналните условия на вземанията. Значителни финансови трудности на дебитор, вероятност, че дебитор или ще фалира или ще предприеме финансова реорганизация, или значително забавяне на плащането/ с повече от 60 дни след падеж/ се считат за индикатори, че търговското вземане е обезценено. Сумата на провизията е разликата между балансовата стойност на актива и настоящата стойност на очакваните бъдещи парични потоци, дисконтирани с оригиналния ефективен лихвен процент. Балансовата стойност на актива е намалена чрез използване на корективна сметка и сумата на загубата се признава в Отчета за всеобхватния доход като "разходи/приходи от преценка на активи и пасиви". Когато търговското вземане е несъбираемо, то се отписва срещу корективна сметка. Последващи възстановявания на суми, които преди това са били отписани, се коригират срещу "разходи/приходи от преценка на активи и пасиви" в Отчета за всеобхватния доход.

2.10. Пари и парични еквиваленти

Пари и парични еквиваленти включват пари в брой, депозити, държани на виждане в банки, други краткосрочни високоликвидни инвестиции с оригинален падеж до три месеца и банков овърдрафт. Банковият овърдрафт е представен при заемите като дългосрочни пасиви в Отчета за финансовото състояние .

2.11. Акционерен капитал

Обикновените акции са класифицирани като собствен капитал. Възстановяемите преференциални акции са класифицирани като пасиви /бележка 2.13./.

Разходите, пряко свързани с емитирането на нови акции или опции, са представени в собствения капитал като намаление, нетно от данъци, от постъпленията/премията.

Обратно изкупените собствени акции се отчитат в намаление на собствения капитал, принадлежащ на собственици на групата до момента, в който акциите се канцелират или преиздадат – това включва платеното, включително директноотносителните разходи, свързани с емитирането. Когато по-късно такива акции се преиздадат, всички получени плащания, нетно от директно свързаните разходи по сделката и свързаните данъчни ефекти се включват в собствения капитал, принадлежащ на собственици на групата.

2.12. Търговски задължения

Търговските задължения се признават първоначално по справедлива стойност и последващо се оценяват по амортизирана стойност като се използва метода на ефективната лихва.

2.13. Заеми

Заемите се признават първоначално по справедлива стойност, нетно от възникналите разходи по сделките. Заемите последващо се оценяват по амортизирана стойност и всяка разлика между постъпленията /нетно от разходите по сделката/ и стойността за връщане се признава в Отчета за всеобхватния доход през периода на заема по метода на ефективната лихва.

Такси, платени за облекчения по заем, се признават като разходи по сделката до степента, до която е вероятно някои или всички облекчения да бъдат получени. В този случай таксата се отсрочва докато стане получаването. До степента, до която няма доказателство, че някои или всички облекчения ще бъдат получени, таксата се капитализира като предварително плащане за услуги и амортизира за периода на облекчението, с което е свързана.

Преференциални акции, които са възстановяеми на определени дати, се класифицират като пасиви.

Заеми се класифицират като текущи пасиви, освен ако дружеството няма безусловно право да отсрочи уреждането на пасива за след 12 месеца след датата на баланса.

2.14. Текущи и отсрочени данъци върху дохода

Разхода за данък за периода включва текущи и отсрочени данъци. Данък се признава в Отчета за всеобхватния доход освен до степента, до която е свързан със статии директно в собствения капитал. В този случай данъкът също се отразява за сметка на тези статии в собствения капитал. Текущият разход за данък се изчислява на база на данъчните закони, които са в сила към датата на баланса.

Отсрочен данък се признава като се използва метода на задължението за временни разлики, възникващи от разликите в данъчните основи на активите и пасивите и техните балансови стойности във финансовите отчети. Отсрочен данък се определя като се използват данъчните ставки /и закони/, които са в сила към датата на баланса и се очаква да бъдат прилагани, когато се реализира отсрочен данъчен актив или се урежда отсрочен данъчен пасив.

Отсрочен данъчен актив се признава само до степента, до която е вероятна бъдеща облагаема печалба, срещу която могат да бъдат използвани временните разлики.

2.15. Доходи на наети лица

Дружеството отчита като краткосрочни задълженията си към персонала по неизползвани отпуски, които се очаква да бъдат използвани в рамките на 12 месеца след датата на баланса, както и неизплатените заплати.

Изготвена е актуална актюерска оценка от лицензиран актюер, в която са извършени изчисления с цел определяне на настоящата стойност на дългосрочното задължение на работодателя да изплаща обезщетения при пенсиониране служители, наети на трудов договор. Съгласно изискването на чл.222 ал.3 от Кодекса на труда работодателя е длъжен да изплати еднократно възнаграждение при прекратяване на трудово правоотношение със служител или работник, след като той е придобил право на пенсия за осигурителен стаж и възраст, независимо от основанията за прекратяването му. Това обезщетение се изплаща еднократно изцяло от последния работодател, при който лицето се пенсионира и е в законоустановен размер. Размерът на това обезщетение е в зависимост от отработения трудов стаж на служителя или работника при последния работодател. Обезщетението е в размер на brutното трудово възнаграждение на лицето за срок от два месеца, независимо от трудовия си стаж и в размер на brutното трудово възнаграждение за срок от шест месеца при условие, че е лицето е работило при същия работодател през последните десет и повече години от трудовия си стаж.

Международен счетоводен стандарт (МСС) 19 – Доходи на наетите лица третира това изискване като дългосрочно задължение на работодателя за изплащане на дефинирани доходи при напускане. Това налага прилагането на актюерски методи за изчисляване на настоящата стойност на това задължение на работодателя за нуждите на счетоводното му отчитане. Стандартът изисква да бъде определена сегашната стойност на бъдещите задължения на работодателя за изплащане на дефинирани доходи, чрез прилагане на Кредитния метод на прогнозираните единици.

Събитието, което поражда задължението на работодателя е напускането на лицето, когато то е придобило право на пенсия за осигурителен стаж и възраст. Това налага точно предвиждане на момента на напускане на наетите лица, според момента на възникване на това право за нуждите на изчисленията. Размерът на обезщетението е в пряка зависимост от трудовия стаж на лицето, като след определен период от 10 и повече години, бъдещия трудов стаж не влияе върху по-нататъшния размер на задължението. За да се определи настоящата стойност на задължението е необходимо да се прогнозира размерът на обезщетението в бъдещия момент, в който то ще бъде дължимо към наетото лице, след което това обезщетение трябва да се дисконтира към момента на извършване на оценката.

Изчисленията се извършват индивидуално за всички служители, наети на трудов договор при работодателя на базата на отработения и предстоящия им трудов стаж. Общото задължение се разпределя през целия очакван трудов стаж на наетото лице при работодателя, като размерът на задължението към момента на оценката представлява пропорционална част, отнасяща се за годините на отработения (минал) трудов стаж към момента на извършване на оценката. Всяка единица – година отработен трудов стаж се измерва отделно за да се определи окончателния размер на задължението. На базата на структурата на служителите по пол и възраст са приложени статистически допускания лицата да не доживеят до възрастта, необходима за придобиване на право на